Béres Attila

A lyoni omnibusz

(Novák János zenéjére)

Zizegve, mint a levelek
Szállni csak, hullani egyre lejjebb,
Hátra maradnak a szerepek,
Hűségek, csalások és a szerelmek.

Repülni, szállni csak lefelé,
Egyre mélyebbre érkezni mindig,
Ez a suhanás akkor is gyönyörű,
Hogyha mások
zuhanásnak tekintik.

Zizegve, mit a levelek,
Szállani, hullani lefelé,
Ez itt a legutolsó első szerelem:
Nem leszek másé, csak az övé.

Amikor gyűrődik minden, és a sarkadra lépnek,
A világ nem rossz, csak az a sok apró részlet,
Az ablakban látod, hogy mögötted állnak,
Az arcuk homályos, a helyedre várnak.

Amikor kettesben nem jó, de hármasban rosszabb,
És nincsenek viták, a könnyek elfogytak,
És fölfelé nyújtóznál, mit a virágok,

Hát megálmodod azt a halálos álmot.

Minden oly csendes, az ünnepek ritkák,
Senki nem kérdezi mosolyod titkát,
A múltból egy vendég jön, poggyásza semmi,
Azt kérdi, szabad-e szabadnak lenni.